

schooljaar voorbij. Ik hield mij vaak vast aan de gedachte: het wordt beter, als de eerste maanden maar voorbij zijn.

De eerste maanden gingen voorbij en het werd winter. In de jaren tachtig van de twintigste eeuw kon je nog spreken van een winter. Op een ochtend stond ik vroeg op omdat er sneeuw was voorspeld. Toen ik de gordijnen opentrok zag ik dat er inderdaad sneeuw was gevallen, maar zoveel had ik niet verwacht. Er was een heel dik pak sneeuw gevallen.

Het eerste wat ik deed was mijn auto, een oude Volkswagen Kever, proberen te starten. Zoals ik al had verwacht startte de auto niet. Mijn oude Kever had altijd startproblemen bij lage temperaturen. Dan maar op de fiets. Snel ontbijten en op weg naar school.

Ik woonde toen op een kamer in Driebergen. De afstand van Driebergen naar Bilthoven is ruim twaalf kilometer en normaal zou ik dat in drie kwartier gefietst hebben. Die dag niet. Op de fietspaden was nog niet gestrooid en ondertussen was het weer begonnen te sneeuwen. Ik ploeterde voort met het besef dat ik te laat ging komen. Ik kwam een kwartier te laat.

Een kwartier te laat valt nog mee. Ik dacht: als ik geluk heb staan mijn leerlingen nog voor het lokaal op mij te wachten. Nadat ik mijn fiets had weggezet, haastte ik mij naar binnen. Ik liep langs de medewerkersgarderobe, zonder mijn jas op te hangen, rechtstreeks naar mijn lokaal. Mijn tweedejaars mavoklas stond nog voor de deur van het lokaal. Gelukkig.

Het moet een komisch gezicht geweest zijn om mij over de gang met mijn jas en handschoenen nog aan en mijn sjaal nog om, onder de sneeuw, aan te zien komen lopen, want ze begonnen allemaal te lachen. Het enige wat ik kon doen, was een beetje zuur met ze mee lachen.

Ik deed het lokaal open en liet ze naar binnen. Ik ontdeed me van mijn handschoenen, jas en sjaal en legde ze over de verwarming

die gelukkig aanstond. Mijn sokken voelden ook nat en koud aan, maar dat probleem zou ik later wel oplossen.

Toen ik mij omdraaide en de klas aankeek, wist ik niet wat ik zag. De leerlingen zaten stilletjes te wachten en hadden hun spullen al op tafel liggen. Twintig paar vriendelijke ogen keken mij aan, vol verwachting en respect.

Ik voelde me verlegen. Deze les zou geen strijd worden om de aandacht, geen gevecht om de orde te bewaren, geen waarschuwingen, geen moeite om ze te motiveren. Ik voelde me niet meer buitengesloten, ik hoorde ergens bij en ik voelde me op dat moment heel even... hun grote broer.

2. Het sectie-uitje

Op de school waar je werkt word je ingedeeld in een vaksectie, een groep collega's die hetzelfde vak geeft als jij. Het zijn collega's waar je het meest mee samenwerkt op het gebied van het ontwikkelen van onderwijsmateriaal en het verbeteren van de onderwijskwaliteit. Bij de collega's van de sectie kun je ook terecht voor hulp en ondersteuning bij je professionele ontwikkeling. Niet onbelangrijk als je een beginnende docent bent. Het is dus in je eigen belang dat je met de sectie een goede band opbouwt.

De sectie waarin ik terechtkwam, bestond uit vier leden, inclusief mijzelf. De sectievoorzitter was een klein mannetje van in de vijftig, met een kaal hoofd en priemende ogen. Op en top een geograaf. Hij had zijn *roots* in Groningen. Zijn woning was dicht bij de school. Elke ochtend wandelde hij door het bos naar school. Ik zag hem vaak langs het raam van mijn lokaal lopen, maar hij keek niet op of om. Na de lessen wandelde hij dezelfde weg terug naar huis. Tijdens de wandeling had hij altijd een pijp in zijn mond.

In de winter droeg hij een muts om zijn kale hoofd te beschermen tegen de kou. Het was een mooie bontmuts. Als hij op school was, lag die muts altijd op de kapstok van de medewerkersgarderobe. Ik heb die muts een keer opgezet. De muts stond mij goed. Een paar passerende collega's zagen mij voor de spiegel staan en moesten lachen. Ze wisten heel goed van wie die muts was. Sindsdien heb ik de muts van mijn collega de sectiemuts genoemd. Die muts kan door elk lid van de sectie gedragen worden.

De enige vrouwelijke collega van onze sectie was een vrouw van in de veertig. Ze was ook verzot op het vak aardrijkskunde. Ze